
SZALAI ZSOLT

Ahogy időnk egymásba szökött és

felduzzadt reménnyé magasodott nem szakadt égbe dobott elveszejtve magam
még többért;

fulladón kereste a másikat, hogy vele egybekelt önkötöttségét felejtse,
a víztükörre reggel simult, csiklandó szétterülése szavaknak,
öltöztető fohászok, meggyűrűzött csobbanás,
és csak áradt – lassú vonulású hullámokkal a part felé

korona volt az est fején rózsás diadém
selyemfátyollal bevonta csillagait odahordta az ég

kagylós márványoszlopfőkön boltívek freskóin megnyugszik ideje
nyíló csöndben találja csókolt menyasszonyát
s a nyelv elszabadult öntörvénye
az örvénybe visszarágadja
felcserélt önmagát

nyílhat-e még szóra a szád?

reszketeg, nyalánk, gyermeki másokra várakozás –

harmatos Jázminok, Boglárkák tánca a hajnalért?

csokorba kötött hála a kikacagott létezésért
a kislányos mérték zenévé oldása kötése
amint tebeléd ömlök át

(a mederbe visszatalál-e még, ahol elapadt, mert parttalan csordogál,
hogyan él a világra nyújtózott, ha szakadás nélkül nem bírja tovább)

visszanyelnéd folyton ---
mert minden csepphez túl mély meder tartozik

óvni a mondhatatlant ráerősödő zuhogásban
amikor felhő szakad a földre párában csillan
össze tekintetünk sétálunk át a téren másban
otthon egymásban őrizni hogy nászidő illan

ott akarok áradni minden torkolatban, vagy a holtágba visszazubogni, hogy
veled

ne

szökjön

tovább